

ע"פ 8906/18 - קובי משה סניץ, אילן שליף נגד עד כאן - צעירים למען ישראל, אורי לב ארי, אקים הרומושין, משה בן משה

בית המשפט העליון

ע"פ 8906/18

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המערערים: 1. קובי משה סניץ
2. אילן שליף

נגד

המשיבים: 1. עד כאן - צעירים למען ישראל
2. אורי לב ארי
3. אקים הרומושין
4. משה בן משה

ערעור על החלטת בית משפט השלום בירושלים מיום
12.12.2018 בק"פ 62512-02-18 שלא לפסול
עצמו מלדון בעניינם של המערערים

בשם המערערים: עו"ד גבי לסקי

פסק-דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום בירושלים (השופט ד' פולוק) מיום 12.12.2018 בק"פ 62512-02-18
שלא לפסול עצמו מלדון בעניינם של המערערים.

1. ראשיתה של הפרשה בקובלנה פלילית שהגישו המשיבים נגד המערערים לבית משפט השלום בירושלים, ובה נטען כי המערערים תקפו, יחד עם אחרים, חיילי צה"ל ושוטרי מג"ב במהלך הפגנות מחאה נגד בניית גדר ההפרדה בהן נטלו חלק. ביום 23.10.2018 עתרו המערערים לבית המשפט בבקשה לקבלת חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ), וזאת לאחר שהמשיבים נענו באופן חלקי בלבד לבקשתם לקבל את מלוא חומר הראיות שעליו התבססה הקובלנה. ביום 12.12.2018 התקיים דיון בבקשה לפני השופט ד' פולוק, שדן גם בהליך העיקרי. בפתח הדיון טענו המערערים כי יש להעביר את התיק העיקרי לטיפולו של מותב אחר נוכח העובדה שבית המשפט נחשף לבקשתם ובאמצעותה גם לחומר הראיות ולקו ההגנה בתיק. בית המשפט דחה את הבקשה על אתר. בפתח הדברים ציין המותב כי "בהתאם לנהלים בבית משפט בירושלים הדיון בבקשה לעיון בחומר חקירה נקבע גם בפני המותב ששומע את התיק העיקרי". בית המשפט הוסיף וקבע עוד כי במסגרת הדיון בבקשת המערערים לא הוגשו חומרים העלולים להשפיע עליו ולבסוף הורה כי "בנסיבות העניין ובהתאם לחוק ולנהלים הדיון בבקשה [לקבלת חומרי החקירה] יועבר למותב אחר".

2. מכאן הערעור שלפניי. המערערים טוענים כי היה על בית המשפט להעביר את הטיפול בבקשה לקבלת חומרי חקירה למותב אחר עוד בטרם שקיים בה דיון, וזאת בשים לב להוראות הדין הרלוונטיות. לטענת המערערים, במסגרת העיון בבקשה שהגישו לקבלת החומרים נחשף בית המשפט באופן מפורט לעובדות ולראיות בהליך, אשר חלקן לטענת המערערים הן בלתי קבילות, כמו גם לקו ההגנה של המערערים. על כן לגישתם אין מקום לאפשר למותב זה להמשיך ולדון בעניינם.

3. עיינתי בערעור על נספחיו ובאתי לידי מסקנה כי דינו להידחות. היחשפות המותב לחומר ראיות בלתי קביל אין די בה כשלעצמה כדי להביא לפסילתו, ורק במקרים חריגים בהם נחשף השופט ל"מסה קריטית" של ראיות שאינן קבילות יש מקום להורות על פסילתו מלשבת בדין (ע"פ 8393/15 אבו אמדע'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (14.12.2015); ע"פ 8464/18 גבאי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (16.12.2018)). המקרה דנן אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים. אמנם, סעיף 74(ג) לחסד"פ קובע כי "בקשה לפי סעיף קטן (ב) תידון לפני שופט אחד ובמידת האפשר היא תובא בפני שופט שאינו דן באישום" (ואין אני נדרשת כאן לשאלה אם סעיף 74 חל בהליך של קובלנה פלילית. ראו רע"פ 7602/99 מי-צור נ' ריבוק אינטרנשיונל (15.12.1999)). עם זאת, החוק לא קבע איסור מוחלט על דיון בבקשה כאמור בפני אותו המותב הדן בהליך העיקרי. בענייננו, הבקשה שהגישו המערערים היא מפורטת מאוד. אולם, איני סבורה כי עצם העיון בה, מבלי שבית המשפט נחשף לראיות עצמן, מלמד על חשיפה של המותב ל"מסה קריטית" של ראיות, אפילו היו אלה בלתי קבילות, שיש בה כדי להקים חשש ממשי למשוא פנים. עיון בהחלטת בית המשפט קמא מעלה כי בית המשפט לא קבע ממצאי עובדה או מהימנות לגבי אותן ראיות, וכי הוא הורה שהמשך הדיון בבקשת המערערים יועבר למותב אחר. לכך אוסיף, כי ככל שסברו המערערים כי עצם קיום דיון בבקשה לגילוי החומר בפני השופט ד' פולוק מקים עילה לפסילתו, היה עליהם להגישה מבעוד מועד, ולא להמתין לדיון עצמו.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ח בטבת התשע"ט (26.12.2018).

הנשיא
